

Hồi 570

Đẳng dải lê minh

“Yến lang! Yến lang!”.

Yến Phi nhắm mắt lại, tinh thần từ hiện thực tựa như thủy triều âm ầm rút về thế giới thuần chất tâm linh, tiếp nhận và hòa quyện với tâm linh của Kỳ Thiên Thiên, thân thể hai người tuy cách xa hàng trăm dặm, nhưng trái tim họ đã gắn bó hòa nhập làm một, hoàn toàn không giống như trạng thái Dương thần xuất mộng mà ra.

“Thiên Thiên! Chúng ta lại ở bên nhau rồi!”.

Tình yêu nồng nàn của Kỳ Thiên Thiên tràn đầy không gian tâm linh của chàng, ái tình nóng bỏng triệt để, không chút do dự hoài nghi, tâm linh hòa hợp của hai người không có chỗ cho những ảnh hưởng xấu không tránh khỏi của tình yêu nam nữ xen vào.

Yến lang à! Chàng đang ở đâu?

Yến Phi đáp lời: “Ta đang ở một nơi hẻo lánh trong khu vực Thái Hành sơn, người địa phương gọi là Vụ Hương, đang chờ đợi một trận chiến ác liệt sẽ xảy ra khi trời sáng”.

Kỳ Thiên Thiên thở dài nặng trĩu: “Thiên Thiên biết rõ rằng trong tình huống này chiến tranh không thể tránh khỏi, nhưng vẫn không nén nổi nỗi khủng khiếp trong lòng, mâu thuẫn nhất là không những Thiên Thiên lo lắng cho bên chàng, mà còn lo cho cả những người bên cạnh, vì sao ông trời lại đẩy Thiên Thiên vào hoàn cảnh này?”.

Yến Phi nói: “Thiên Thiên cần phải kiên cường hơn, dũng cảm đối mặt với mọi chuyện xảy ra, thời điểm quan trọng sắp xảy đến trong vòng tám đến mười ngày nữa. Chẳng phải nàng muốn tình yêu của đôi ta kéo dài vĩnh viễn sao? So với chuyện này khổ nạn của Thiên Thiên hết sức ngắn ngủi. Vì ta, vì Tiểu Thi, Thiên Thiên cần kiên cường hơn bất cứ thời khắc nào, sau đó chúng ta lại có nhau, vĩnh viễn không rời xa”.

Kỳ Thiên Thiên nói: “Yến lang đừng lo cho Thiên Thiên, không ai ngăn nổi đôi ta đoàn tụ, Thiên Thiên hoàn toàn tin ở Yến lang. Đêm qua Phong Nương nói rất kỳ quái, bà ta không đồng tình Mộ Dung Thùy đối xử như vậy với muội và Thi Thi, nói muội cần nghĩ đến khả năng xấu nhất, nhưng lại nói rằng chỉ cần Yến lang có thể thoát khỏi kiếp nạn, Thiên Thiên vẫn có một tương lai tươi đẹp, bà ta khiến muội rất bất an”.

Yến Phi nói: "Sở dĩ bà ta nói thế là vì cho rằng trận này bọn ta chắc chắn sẽ thảm bại. Bất quá nhận định của bà ta sẽ thay đổi sau buổi sớm ngày mai, bọn ta cũng đang nỗ lực vì điều này".

Kỷ Thiên Thiên nói: "Nhưng vì sao mọi người vẫn có thể có tương lai tốt đẹp?".

Yến Phi hơi trầm ngâm, đoạn đáp: "Theo ta suy đoán, Phong Nương đã hạ quyết tâm liều chết phóng thích hai người, trong tình cảnh hiện nay bà ta dù có tâm nhưng vô lực. Hoặc giả bà ấy biết được sắp xếp của Mộ Dung Thùy, ví dụ như để bọn mọi người ở lại sơn trại, hoặc là đưa hai người về Trung Sơn, như vậy Phong Nương có thể nghĩ ra biện pháp".

Kỷ Thiên Thiên a lên một tiếng nói: "Yến lang bàng quan nên nhìn rõ hơn".

Yến Phi thở dài: "Nhưng sau buổi sáng mai, cách nghĩ của Mộ Dung Thùy sẽ thay đổi. Phàm chuyện gì có lợi cũng có hại, cuộc chiến ngày mai nếu chúng ta toàn thắng, Mộ Dung Thùy không cách gì ngăn cản Hoang nhân bọn ta tiến về phía bắc nữa, hẳn sẽ thay đổi chủ ý, giữ Thiên Thiên và Tiểu Thi ở bên mình, không để hai người vượt khỏi tầm mắt".

Kỷ Thiên Thiên thất vọng: "Vậy mọi người và Thi Thi phải làm sao?".

Yến Phi đáp: "Tình thế chiến trường thiên biến vạn hóa, chúng ta cần nhẫn nại chờ thời cơ. Thiên Thiên gắng luôn ở bên Tiểu Thi, khi thời cơ đến, khổ nạn của hai người sẽ qua đi. Thiên Thiên nghỉ ngơi bồi dưỡng tinh thần, duy trì trạng thái tốt nhất. Ta phải đi đây".

Kỷ Thiên Thiên khẽ hô: "Mọi người biết rồi! Yến lang trân trọng!".

Yến Phi mở to mắt, khuôn mặt anh tuấn của Hường Vũ Điền xuất hiện, ánh mắt kỳ dị lấp lánh chăm chú nhìn chàng.

Bốn phía sương mù giăng kín, cảnh vật ở ngoài mười bước tựa như bị màn sương nuốt chửng chỉ thấy lơ mơ.

Yến Phi hỏi: "Loại trừ được chướng ngại chưa?".

Hường Vũ Điền không đáp mà hỏi lại: "Yến huynh vừa rồi phải chăng đã đối thoại tâm linh với Kỷ Thiên Thiên?".

Yến Phi hỏi: "Người có cảm ứng thấy Thiên Thiên không?".

Hường Vũ Điền đáp: "Đó là chỗ kỳ quái nhất, ta không cảm giác được chút nào về năng, chỉ cảm thấy tâm linh Yến huynh thoái lui về một nơi xa xôi không sao tới được, chỉ lưu lại thể xác trống rỗng, tựa như Yến huynh đã chết rồi".

Y thở dài tiếp: “Ta thật hâm mộ ngươi, nói thực ta cũng muốn được nếm trải tư vị như vậy, thậm thay ta hiểu bản thân tuyệt đối không có phúc phận như vậy, số mệnh đã định ta suốt đời cô độc rồi”.

Yến Phi nói: “Hương huynh bất tất phải hối tiếc, những gì ngươi có người thường mơ còn không được”.

Hương Vũ Điền chuyển đề tài, hân hoan nói: “Lần này chúng ta chắc chắn sẽ thắng”.

Yến Phi ngạc nhiên: “Vì sao đột nhiên Hương huynh khẳng định như thế?”.

Hương Vũ Điền mỉm cười: “Bởi cho đến lúc tới hang này ta vẫn không hề phát giác bất kỳ chướng ngại hay cạm bẫy nào, rõ ràng Mộ Dung Long căn bản không nghĩ rằng nơi dấu quân bị phát hiện, vì vậy cũng không chuẩn bị phòng ngự, chỉ cần chúng ta tiếp được tín hiệu, từ trong sương mù xông ra đột kích, nhất định có thể trục xuất địch nhân ra khỏi Vụ Hương. Thế trận lần này hoàn toàn nghiêng về một phía”.

Hai mắt Yến Phi lộ vẻ kiên định, gật đầu: “Chỉ còn cách bình minh nửa canh giờ, chúng ta sẽ rất mau chóng có kết quả”.

Tiếp đó chum môi phát ra tiếng chim hót, một trăm hảo thủ Hoang nhân nấp phía sau thận trọng tiến lên, lặng lẽ chiếm lĩnh vị trí công kích.

oOo

Trác Cuồng Sinh thở dài: “Cuối cùng cũng đến lúc!”.

Tiểu Kiệt và hơn chục huynh đệ từ hai bên đỉnh đồi giờ cao được soi sáng chỗ đóng quân của bọn họ, để cho địch nhân mai phục ở chỗ kín nhìn rõ vị trí của họ.

Địa điểm bọn họ chọn lựa chính là chỗ thích hợp nhất để dựng trại trên ngọn đồi phía bắc, hai bên là dãy đồi cao hơn mười trượng kéo từ nam sang bắc giới hạn khu vực đồng cỏ và rừng thưa, một con suối từ đông bắc chảy đến uốn mình quanh bình nguyên ven đồi.

Không đợi sai bảo, các xe la chia thành hai đại đội chậm chậm tiến vào đồng hoang, thứ tự chia thành hai cánh, đội nọ cách đội kia khoảng trăm trượng.

Trác Cuồng Sinh quát lớn: “Anh em ta! Đến lúc làm chuyện lớn rồi”.

Các chiến sĩ từng nhóm một tới đúng chỗ đã được chỉ định, giống như đã được huấn luyện hàng trăm lần, đồng loạt xuống ngựa, tháo yên cương để ngựa tới uống nước suối nghỉ ngơi.

Chỉ còn đám lãnh tụ Trác Cuồng Sinh, Vương Trấn Ác, Hồng Tử Xuân, Cơ Biệt vẫn ở trên lưng ngựa chỉ huy đại cục.

Cơ Biệt nói: "Tuy biết là có sương mù, nhưng không nghĩ lại dày đặc thế này".

Trác Cuồng Sinh cười: "Ở đây có sương mù mới đúng, quan trọng nhất là Vũ Hương không hổ danh là làng sương mù, sương giăng mờ mịt giờ tay không thấy rõ năm ngón. Ha!".

Cơ Biệt nói: "Tâm tình Trác quán chủ lúc này quả thật khoan khoái".

Trác Cuồng Sinh nói: "Sao có thể khó chịu được chứ? Ta lo nhất là hành quân quá chậm, không kịp đến đây trước khi trời sáng, giờ đây sớm được gần nửa canh giờ, đương nhiên là thấy rất thoải mái rồi".

Vương Trấn Ác hét to: "Tháo la!".

Hơn ngàn Hoang nhân đang chờ lệnh vội vã động thủ tách rời la và xe, lại dắt hết la tập trung ở hai bên dòng suối nhỏ.

Cơ Biệt đặc ý nói: "Coi ta biện pháp của ta tuyệt chưa? Đó gọi là Hoàn xa trận, trong xe chứa đầy đất đá đảm bảo chịu được thiên binh vạn mã xung kích".

Vương Trấn Ác chờ tháo la xong đầu đẩy lại ra mệnh lệnh thứ hai: "Dỡ mui xe, cố định bánh xe!".

Thủ hạ lập tức theo lời dùng những súc gỗ vuông chèn bánh xe chết cứng lại, đồng thời dỡ hết mui xe để lộ những bí ẩn bên trong.

Nguyên lai trong xe ngoài đá vụn thì phía hướng ra ngoài còn có những tấm da sống để chắn tên, xa trận sắp theo hình chữ nhật ở hai bên trở thành lá chắn bảo vệ người ngựa ở giữa, tạo nên một công trình phòng ngự vững chắc.

Vương Trấn Ác lại ra lệnh: "Đặt trống!".

Các chiến sĩ mang mười cái trống đại từ trên xe tới xếp ở giữa.

Vương Trấn Ác quát to: "Bố trí 'bán mã tác'! Ai về chỗ nấy!".

Lần này toàn bộ hơn năm ngàn chiến sĩ đều tham gia hành động, mấy trăm người tiến về phía chân đồi rải hết lớp nọ tới lớp kia 'bán mã tác', những người còn lại tập hợp phía sau xa trận nắm trường cung giáo dài chờ ứng phó với lợi khí của kỵ binh địch, ai nấy đều phấn chấn mắt sáng ngời, mọi người đều biết thắng lợi đã nằm trong tay.

Hồng Tử Xuân ngẩng đầu nhìn trời nói: "Trời sắp sáng đến nơi, đến lúc 'nổi lửa nấu cơm rồi!'".

Mộ Dung Chiến và Đồ Phụng Tam quỳ trên đỉnh núi quan sát động tĩnh đại quân ở phía đông làm nhiệm vụ dụ địch, từ cách xa ba dặm bọn họ chỉ nhìn thấy ánh lửa lò mờ.

Mộ Dung Chiến nói: "Sương trắng mênh mông thế này có lợi hay có hại đối với chúng ta?".

Đồ Phụng Tam đáp: "Đương nhiên có lợi, ít nhất cho việc truy sát địch".

Lại tiếp: "Ta rất lo bọn họ không đến kịp, bây giờ thì an tâm rồi".

Mộ Dung Chiến nói: "Ta định hỏi người một câu, hy vọng người trả lời thành thực".

Đồ Phụng Tam cười: "Gì mà nghiêm trọng thế? Được rồi! Ta đầu hàng, ở Kiến Khang ta đã gặp được người trong mộng, còn về chi tiết cụ thể xin chờ đánh xong trận này rồi sẽ bẩm lên".

Mộ Dung Chiến mặt mũi hớn hở: "Thật bất ngờ, phải chúc mừng người mới được!".

Đồ Phụng Tam nói: "Chẳng những người bất ngờ mà trước đó ta cũng không hề nghĩ đến, lại càng bất ngờ rằng vẫn có người khiến ta động tâm. Nhưng mọi chuyện xảy ra tựa như trời rung đất chuyển, tránh cũng không nổi, mà cũng không muốn tránh".

Mộ Dung Chiến thở dài: "Nghe người nói khiến ta không thể chờ đợi người kể rõ mọi sự, có thể tiết lộ thêm chút ít không?".

Lúc này một bóng người từ khu rừng hoang bên dưới vọt ra, chạy thẳng tới trước mặt hai người, thì ra là Điều Mãnh.

Điều Mãnh chạy vòng ra sau lưng hai người, quỳ thấp xuống nói: "Địch nhân trúng kế rồi, ở khu rừng cách trận địa phía tây của bọn lão Trác chừng một dặm thấy một đội kỵ binh địch mai phục, tuy không sao biết là bao nhiêu người, nhưng chắc chắn là hơn năm ngàn".

Đồ Phụng Tam thở phào nói: "Lấy binh lực địch mà tính toán, phục binh ở phía tây hẳn phải có hai đội, mỗi đội có từ năm ngàn đến tám ngàn mới hợp lý. Nguyên nhân là địch nhân có ba vạn quân tất dốc hết ra kéo tới toàn lực tiến công".

Mộ Dung Chiến gật đầu đồng ý: "Như vậy quân binh Long Thành giữ Vụ Hương hẳn không tới một ngàn, có khi chỉ vài trăm người, bọn Yến Phi chắc chắn đủ sức nuốt sống bọn chúng".

Đồ Phụng Tam chăm chú nhìn về phía xa xa, nói: "Có tín hiệu rồi! Bọn lão Trác đã 'nổi lửa nấu cơm', rõ ràng đã bố trí xong trận địa phòng ngự vững chắc dựa vào xa trận".

Mộ Dung Chiển nói: “Chúng ta về chuẩn bị thôi”.

oOo

Hoang nhân bày trận ở khu rừng thưa phía đông bắc cách chừng ba dặm. Thôi Hoành từ ngọn cây nhảy xuống nói với Đinh Tuyên: “Bên phía Trấn Ác huynh bắt đầu ‘đốt lửa thổi cơm’ rồi”.

Phía sau được chia thành hai đội, mỗi đội hai ngàn năm trăm chiến sĩ Thác Bạt tộc tinh nhuệ, ai nấy thể hình dũng mãnh, tinh thần hăng hái, lúc này mọi người đều tháo yên cho ngựa, bản thân ngồi dưới đất cùng ngựa nghỉ ngơi dưỡng sức chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu với địch nhân.

Bọn họ đều là chiến sĩ trong tộc tôn sùng Thác Bạt Khuê, trung thành tuyệt đối, mỗi người đều sẵn sàng hy sinh tính mệnh vì hưng suy của Thác Bạt tộc.

Thôi Hoành căn dặn Đinh Tuyên: “Nhớ kỹ! Đến loạt trống thứ hai chúng ta mới xuất kích, ngàn vạn chớ lầm lẫn”.

Đinh Tuyên đáp: “Ta sẽ không lầm”.

Thôi Hoành xoay người, trước tiên quét mắt nhìn đám thủ hạ, sau đó ra hiệu cho mọi người lắp yên ngựa.

Các chiến sĩ đồng loạt bật dậy như điện giật, lạnh lẽo chộp yên ngựa trên mặt đất đặt lên lưng ngựa, không chút do dự, tựa như đang khao khát mong đợi thời khắc này.

Thôi Hoành rất kích động.

Các chiến sĩ có mặt ở đây chính là đội quân hấn vắn mơ tưởng, tin rằng bọn họ sẽ kế tục Yên nhân trở thành đoàn quân vô địch tung hoành thiên hạ, còn Thác Bạt Khuê sẽ là vị bá chủ mới thống nhất bắc phương.

Đến thời khắc này, hấn nhận thức sâu sắc được tính chất quan trọng của việc Thác Bạt Khuê sai hấn chỉ huy năm ngàn lính tinh nhuệ này chỉ viện cho Biên Hoang kinh lý, nếu không dù Hoang nhân có thể thủ thắng thì binh lực cũng không đủ để tiêu diệt Long Thành quân đoàn với hơn ba vạn binh, như vậy so với thất bại chẳng khác gì nhau.

Sau khi tự hấn định ra mưu kế kết hợp với Hoang nhân, số mệnh toàn quân bị tiêu diệt của Long Thành quân đoàn coi như đã được chú định, khả năng đánh bại Mộ Dung Thùy cuối cùng đã xuất hiện.

Thôi Hoành nén kích động quay sang Đinh Tuyên vẫn đang chăm chú nhìn về phía chiến trường: “Khi địch nhân lộ dấu hiệu thất bại Hoang nhân sẽ khua hồi trống thứ hai, nhớ kỹ là khi tiếng trống kết thúc mới được tấn công, lúc này địch nhân ắt sẽ lùi về Vụ Hương, nhiệm vụ của người là xung phong chia cắt đối phương làm hai khúc, cùng Hoang nhân từ trận địa xông ra giáp kích Yên quân, địch nhân chạy về Vụ Hương để ta xử lý”.

Đinh Tuyên xoay mình lại, trầm giọng đáp: “Tuân lệnh!”.

Lúc này các chiến sĩ đã hoàn thành việc lắp yên cương, đứng bên chiến mã chờ lệnh.

Thôi Hoành quát: “Lên ngựa!”.

Chiến sĩ ào ào nhảy lên ngựa.

Thôi Hoành và Đinh Tuyên cùng phóng lên mình ngựa, đồng thời quay đầu ngựa tiến về phía chiến trường.

Phía sau các chiến sĩ chia làm đôi, một cánh theo sau Đinh Tuyên chậm chậm tiến về phía chiến trường, cánh bên kia theo Thôi Hoành di chuyển về phía Vụ Hương.

Lúc này vùng trời phía đông đã xuất hiện ánh bình minh, một màn sương trắng bao trùm núi đồi hoang dã, thời khắc chiến tranh chung quy đã điểm.

oOo

Hương Vũ Điền đang mày mò nghiên cứu hỏa khí trên tay cất tiếng hỏi: “Trong khi sương mù ẩm ướt thế này món đồ chơi này còn tác dụng không?”.

Yến Phi chăm chú nhìn doanh trại địch nhân ở năm mươi trượng bên dưới, nhưng dù là với mắt tinh như chàng thì cũng chỉ nhìn thấy trong khoảng hai mươi trượng thì tầm mắt đã bị sương mù dày đặc ngăn cách, nghe nói bèn trả lời: “Đây là Thần hỏa phi nha do Cơ đại thiếu gia đặc chế để ứng phó với tình huống ẩm ướt mùa xuân, có thể bay liệng hơn trăm trượng, khi đánh trúng mục tiêu hỏa dược bên trong sẽ nổ tung, dầu lửa sẽ bám vào lều trại và phòng ốc đối phương, bảo đảm có thể đốt cháy bất cứ thứ gì, chúng ta phải tin tưởng vào Cơ đại thiếu”.

Hương Vũ Điền ngược nhìn trời thở dài: “Trời sáng rồi! Đêm qua dường như quá dài”.

Đoạn võ vào túi đeo lưng nói: “Ngoài Thần hỏa phi nha còn có mười quả độc yên hỏa lựu pháo, tuy nhiên xem ra trận này không có cơ hội dùng đến, giữ lại để dùng sau vậy”.

Thấy Yến Phi không trả lời liền hỏi: "Người khẩn trương ư?".

Yến Phi đáp: "Nói không khẩn trương là lừa người. Bọn ta ở đây như cách tuyết với nhân thế, chẳng biết gì tình huống bên ngoài Vụ Hương, cũng chẳng biết bọn lão Trác có đến kịp địa điểm bày trận cự địch hay không nữa, phải đến khi nghe hồi trống đầu tiên mới biết có thuận lợi hay không".

Hương Vũ Điền nói: "Ta rất đồng cảm với người. Trước đây ta luôn đọc lai độc vãng, mọi chuyện đều khống chế trong tay, biết rõ năng lực của mình. Nhưng chiến tranh lại là công việc mọi người cùng chung, chỉ cần một mặt phối hợp không được sẽ thành nguyên nhân thất bại, cảm giác này thật không dễ chịu đựng".

Đột nhiên hai mắt sáng rực hỏi: "Người nghe thấy không?".

Yến Phi trầm giọng: "Địch nhân phát động rồi!".

oOo

Xa xa loáng thoáng vọng tới tiếng chân của ngàn vạn con ngựa phi như bay.

Trời sáng dần.

Hoang nhân đứng bên hai dãy xa trận lặng lẽ chờ đợi.

Trác Cuồng Sinh hỗn hển thở gấp mấy hơi nói với Hồng Tử Xuân bên cạnh: "Mùi vị chờ đợi thật khó chịu đựng, sợ nhất là địch nhân hốt nhiên phát giác có cạm bẫy là chúng ta toi đời".

Hồng Tử Xuân nói: "Yên chí đi! Tình huống lão lo lắng có thể phát sinh bất cứ lúc nào trước khi trời sáng, nhưng tuyệt đối sẽ không xảy ra vào lúc này nữa. Đến bây giờ địch nhân vẫn không động tĩnh gì chúng ta đối phương đã rơi vào tròng của chúng ta. Có thể nhẫn nại hơn chút được không?".

Cơ Biệt ở bên kia Hồng Tử Xuân đang mở to mắt nhìn dãy đồi phía tây, nhả ra một hơi thở dài nói: "Trái tim ta quả thật không đủ mạnh mẽ, từ lúc chúng ta bắt đầu 'nổi lửa nấu cơm' tim ta cứ đập thành thịch không yên, con người ta khẳng định không hợp để ra chiến trường, nếu quả có chọn lựa, ta sẽ bỏ ngũ".

Trác Cuồng Sinh mắng: "Đừng có nói những lời bi quan nữa đi, vậy thì người tới đây làm gì? Có ai bắt buộc người đâu?".

Cơ Biệt đáp: “Ta tới vì Thiên Thiên tiểu thư, vì nàng ta nguyện làm cả những việc không muốn làm. Thiên Thiên tiểu thư bị bắt đi là sỉ nhục lớn nhất của Hoang nhân bọn ta, chỉ có cứu nàng về chúng ta mới có thể hạnh phúc được”.

Hồng Tử Xuân cười: “Bây giờ Cơ đại thiếu hối hận rồi sao?”.

Cơ Biệt cười đáp: “Sao lại hối hận? Chưa bao giờ ta nghĩ bản thân sẽ không sống sót trở về Biên Hoang Tập”.

Trác Cuồng Sinh chợt giật mình: “Tới rồi!”.

Hai phía đông tây đồng thời vang rền tiếng vó ngựa.

Chủ trì chiến tuyến phía đông là Vương Trấn Ác hét lớn: “Mọi người chuẩn bị!”.

Năm ngàn chiến sĩ Hoang nhân trên trán đều chít khăn mang theo tiêu chí Dạ Oa Tử, chiến sĩ mang khiên phía sau xa trận nắm lấy khiên, tiếp đến là người mang binh khí dài, ba hàng tiền thủ phía sau đều gương cung đặt tên sẵn sàng chờ đợi.

Cuộc chiến cả hai bên cùng mong đợi toàn diện triển khai.

- o O o -